

1

Ik heet Elisabeth, maar niemand heeft me ooit zo genoemd. Mijn vader keek even naar me toen ik geboren werd en moet gedacht hebben dat ik het gezicht had van een deftig en droevig iemand zoals een ouderwetse koningin of een overleden persoon, maar ik ben heel gewoon geworden, niks bijzonders. Mijn leven was ook heel gewoon. Van begin af aan meer een Daisy dan een Elisabeth.

Maar de zomer dat ik naar Engeland ging om bij mijn familie te logeren veranderde alles. Dat kwam voor een deel door de oorlog, die wel meer dingen veranderd zal hebben, maar van het leven voor de oorlog weet ik sowieso niet veel meer dus dat telt niet mee voor mijn verhaal, wat dit is.

Voor het grootste deel veranderde alles door Edmond.
En het kwam zo.

2

Ik kom uit dat vliegtuig, ik vertel zo waarom, en sta op het vliegveld van Londen om me heen te kijken naar een wat oudere vrouw die ik van foto's ken en die mijn tante Penn is. De foto's zijn van vroeger, maar ze leek het type voor een grote halsketting en platte schoenen, en misschien zoiets als een strakke zwarte of grijze jurk. Maar dat is nattevingerwerk omdat ze altijd alleen maar met haar gezicht op de foto's stond.

Hoe dan ook, ik kijk en kijk en iedereen gaat weg en mijn mobiel doet niks en ik denk O Fijn, nu laten ze me ook op het vliegveld in de kou staan dat maakt dan twee landen waar ze me niet moeten, en dan zie ik dat iedereen weg is behalve dat joch dat op me afkomt en zegt Jij moet Daisy zijn. En als ik opgelucht kijk doet hij dat ook en zegt Ik ben Edmond.

Hallo Edmond, zei ik, aangenaam, en ik bekijk hem even goed om te zien of ik een idee kan krijgen van wat mijn nieuwe leven bij mijn tante gaat worden.

Laat ik voor ik het vergeet vertellen hoe hij eruitziet want dat is niet precies wat je van een doorsneeveertienjarige zou verwachten met zijn SIGARET en haar dat eruitziet alsof hij er zelf in het pikkedonker in heeft zitten hakken, maar afgezien daarvan lijkt hij sprekend op zo'n straathond, je weet wel die je bij het hondenasiel tegenkomt en die iets hoopvols en liefs heeft en zijn neus meteen in je hand

duwt nadat hij met een soort waardigheid naar je toe is gekomen en waarvan je gelijk weet dat je hem mee naar huis zult nemen. Nou, zoiets.

Behalve dat hij mij mee naar huis nam.

Ik neem je koffer wel, zei hij en hoewel hij ongeveer een meter korter is dan ik en armen heeft die niet dikker zijn dan een hondenpoot, pakt hij mijn koffer maar ik pak hem terug en zeg Waar is je moeder, zit ze in de auto?

En hij lacht en neemt een trekje van zijn sigaret wat ik – ook al weet ik dat je van roken doodgaat en zo – een beetje stoer vind, maar het kan best dat alle kinderen in Engeland sigaretten roken. Ik zeg niks voor het geval het algemeen bekend is dat de leeftijd voor roken in Engeland rond de twaalf ligt en ik door er een punt van te maken uiteindelijk voor gek sta terwijl ik hier krap vijf minuten ben. Hoe dan ook, hij zegt Mam kon niet naar het vliegveld komen omdat ze zit te werken en je bent je leven niet zeker als je haar onderbreekt terwijl ze zit te werken en verder leek het of iedereen ergens anders was dus ben ik maar hiernaartoe gereden.

Toen keek ik hem vreemd aan.

Jij bent hiernaartoe gereden? Jij bent HIERNAARTOE GEREDEN? Ja hoor, dan ben ik de privé-secretaresse van de hertogin van Panama.

En toen haalde hij een beetje zijn schouders op en hield zijn hoofd een beetje scheef als een hondenasielhond en wees naar een zwarte jeep die bijna uit elkaar viel en deed het portier open door zijn hand naar binnen te steken door het openstaande raam en de hendel naar boven te trekken en er een ruk aan te geven. Hij gooide mijn koffer achterin, hoewel het meer op duwen leek, omdat hij nogal zwaar was, en zei toen Stap in nicht Daisy, en ik kon niks anders bedenken en dus stapte ik in.

Ik ben dit nog allemaal aan het verwerken als hij in plaats van de borden met Uitgang te volgen de auto het gras op draait en naar een bord aan de overkant rijdt waarop Verboden In Te Rijden staat en natuurlijk Rijdt hij er In en hotst dan links door een greppel en plotseling zitten we op de snelweg.

Wil je wel geloven dat ze daar dertieneneenhalve pond rekenen voor een uurtje parkeren? zegt hij.

Nou om eerlijk te zijn geloof ik gewoon nergens wat van terwijl ik in de auto zit bij dat magere joch dat zit te paffen en aan de verkeerde kant van de weg rijdt en laten we wel zijn wie zou er nou niet vinden dat Engeland een raar land is.

En toen keek hij me weer op die rare hondjesmanier van hem aan, en hij zei Je went er wel aan. Wat ook vreemd was, want ik had niks hardop gezegd.

3

Ik viel in de jeep in slaap omdat het een heel eind was naar hun huis en als ik een snelweg voorbij zie schieten vallen mijn ogen altijd dicht. En toen ik ze weer opendeed stond daar dat welkomstcomité me door het raam aan te staren en het bestond uit drie kinderen, een geit en een stel honden die naar me later verteld werd Jet en Gin heetten, en op de achtergrond zag ik een paar katten die eenden achternazaten die om de een of andere reden op het gazon rondwaggelden.

En even was ik zo blij dat ik vijftien was en uit New York kwam want ook al heb ik niet echt Alles Al Gezien, ik ken het allemaal wel en ik heb een van de beste O-Ja-Dat-Doe-Ik-Ook-Altijd-gezichten van iedereen die ik ken. Dat gezicht zette ik op dat moment op, ook al werd ik als ik eerlijk ben door dit alles nogal overdonderd, omdat ik niet wilde dat ze dachten dat kinderen uit New York niet minstens even cool zijn als Engelse kinderen die toevallig in enorme oude huizen wonen en geiten en honden hebben en de hele zoi.

Nog steeds geen tante Penn, maar Edmond stelt me voor aan de rest van de familie die Isaac, Osbert en Piper heten, namen waar ik liever maar niks over zeg. Isaac is Edmonds tweelingbroer, en ze zien er precies hetzelfde uit, alleen zijn Isaacs ogen groen en hebben die van Edmond dezelfde kleur als de lucht, die toen grijs was. Eerst was

ik het meest op Piper gesteld omdat ze me gewoon recht aankeek en zei We zijn blij dat je er bent Elisabeth.

Daisy, verbeterde ik haar, en ze knikte op een plechtig soort manier waardoor ik zeker wist dat ze het zou onthouden.

Isaac begon mijn koffer naar het huis te sjouwen maar Osbert die de oudste is ging achter hem aan en pakte hem met een arrogant air af, en verdween ermee in huis.

Voordat ik je vertel wat er daarna gebeurde, moet ik je over het huis vertellen, dat eigenlijk niet te beschrijven is als de enige huizen waarin je hebt gewoond appartementen in New York zijn.

Ten eerste moet je weten dat het huis zo'n beetje op instorten staat, maar om een of andere reden wordt het daar niet minder mooi door. Het is gebouwd van grote brokken gelige steen, heeft een steil dak en ligt in een L-vorm rond een grote binnenplaats met dikke kiezels die in de grond vastzitten. Het korte deel van de L heeft een brede ronde deuropening en was vroeger de stal maar is nu de keuken en is gigantisch, met bakstenen vloeren in zigzagpatroon en grote ramen over de hele voorkant en een staldeur die altijd openstaat Zolang het niet echt sneeuwt, zegt Edmond.

Aan de voorkant klimt een enorme wingerd tegen het huis op met zo'n dikke stam dat hij al honderden jaren oud moet zijn maar er zitten nog geen bloemen aan, omdat het nog te vroeg is denk ik. Achter het huis en een paar stenen treden op ligt een vierkante tuin omgeven door hoge stenen muren en daarin staan honderdduizend bloemen allemaal in verschillende tinten wit al te bloeien. In een hoek staat een stenen engel die zo groot is als een kind, heel erg verweerd, met toegevouwen vleugels en Piper vertelde dat het een kind was dat honderden jaren geleden in het huis woonde en in de tuin is begraven.

Als ik later de gelegenheid krijg om in het huis rond te kijken merk ik dat de binnenkant nog een stuk ingewikkelder is dan de buitenkant met rare gangen die nergens naartoe schijnen te gaan en kleine slaapkamers met schuine plafonds weggestopt boven aan de trap. Alle trappen kraken en voor geen enkel raam hangen er gordijnen en alle kamers lijken gigantisch na wat ik gewend ben – vol met grote oude gemakkelijke meubels en schilderijen en boeken en grote open haarden waar je in kan staan en overal zijn dieren neergezet om het nog echter oud-Engels te laten lijken.

De badkamers blijken ook nogal ouderwets te zijn of misschien is antiek een beter woord en maken enorme herrie als je daar iets privé wilt doen.

Achter het huis ligt ontzettend veel landbouwgrond waarvan een deel eruitziet als een wei en andere stukken beplant zijn met aardappelen en weer andere net in bloei komen met een citroengeel kleurtje waarvan Edmond zegt dat het koolzaad is waarvan ze koolzaadolie maken maar bij olie denk ik aan Texas en bij zaad aan weer iets heel anders.

Er is een boer die het land bewerkt omdat tante Penn altijd Belangrijk Werk In Verband Met Het Vredesproces te doen heeft en trouwens geen idee heeft van het boerenbedrijf volgens Edmond. Maar ze houden schapen en geiten en katten en honden en kippen. Voor de sier zei Osbert op licht spottende toon en bij hem heb ik het gevoel dat hij hier de enige is die me aan mensen uit New York doet denken.

Edmond en Piper en Isaac en Osbert, en Jet en Gin de zwart-witte honden, en een zootje katten gingen allemaal eerst de keuken in en aan of onder een houten tafel zitten en iemand zette thee en toen staarden ze me allemaal aan alsof ik een bezienswaardigheid was die ze uit een dieren-

tuin hadden laten komen en ze stelden me een heleboel vragen op een veel beleefdere manier dan je ooit in New York zou meemaken, waar kinderen gewoon zouden wachten tot er een volwassene op zo'n gemaakt vrolijke manier binnenkwam om koekjes op een schaal te leggen en je je naam liet zeggen.

Na een tijdje begon ik me suffig te voelen en dacht Tjonge, nu zou ik wel een glas ijskoud water kunnen gebruiken om mijn hoofd helder te krijgen. En toen ik opkeek stond Edmond daar met uitgestoken hand en een glas water met ijsblokjes, en nog steeds met die vage glimlach, naar me te kijken en hoewel ik daar toen nog niet zoveel bij dacht, zag ik wel dat Isaac op een vreemde manier naar Edmond keek.

Toen stond Osbert op en ging weg, hij is zestien en de oudste of heb ik dat al gezegd, en dat betekent dat hij een jaar ouder is dan ik. Piper vroeg of ik de dieren wilde zien, of even wilde gaan liggen, en ik zei gaan liggen omdat ik al voor mijn vertrek uit New York niet echt aan mijn portie slaap was toegekomen. Ze keek teleurgesteld, even maar, en ik voelde me echt zoveel meer moe dan beleefd dat het me nauwelijks kon schelen.

Ze nam me mee naar boven naar een kamer aan het eind van een gang die een cel voor een monnik zou kunnen zijn – tamelijk klein en sober met dikke witte muren die niet recht waren zoals nieuwe muren, en een enorm raam met allemaal kleine ruitjes van geel- en groenachtig glas. Er lag een grote gestreepte kat onder het bed en er stonden wat narcissen in een oude fles en opeens leek die kamer de veiligste plek waar ik ooit was geweest, en zo zie je maar weer hoe mis je het kunt hebben over wat je te wachten staat maar nu loop ik weer op de zaak vooruit.

We schoven mijn koffer in een hoek, en Piper kwam binnen met een vracht oude dekens en zei verlegen dat ze

lang geleden geweven waren van de schapen op de boerderij en dat de zwarte dekens van de zwarte schapen waren.

Ik trok de zwarteschapendeken over mijn hoofd en deed mijn ogen dicht en zonder dat ik kon zeggen waarom, kreeg ik het gevoel dat ik hier al eeuwen thuishoorde maar dat zou weleens een vrome wens geweest kunnen zijn.

En toen viel ik in slaap.